

Hagyományörzők nyitották meg a farsangi bálok szezonját

IX. Hagyományörző Bál – 2016. 01. 30.

Számomra nem indult jól a nap. Közismert éleslátásomat már az esemény délelőttjén rögtön két dolog is elhomályosította. Az első: nem volt nálam szemüveg. A másik: a vöröshagyma könnyzacskókra gyakorolt hatása. Nem mentegetőzősképp írtam le ezeket, de e két igencsak befolyásoló tényező együttes közrejátszása tévesztett meg. Aki volt már a művház udvarán fényes nappal, láthatta, hogy két, csak tető által fedett szabadtéri építmény található a kijáráthoz közel. Az egyik a konyhai sparhelt nyíltszíni változata, amiben akár morzsolt csutkával is lehet főzni, mint anno nagyanyáink tették azt. A másik objektum viszont feladta a leckét. Tárgyfelismerő képességem csődöt mondott, olyannyira, hogy vöröshagyma pucolásban segítkező kollégámat, Bodnár

„Pityke” Istvánt is sikerült megtevesztenem. Mondom Pistának, miután szemrevételeztem a kemencéhez megszólalásig hasonlító – bár csak megszólalt volna! – műremeket, hogy „Osz! hol teszik ebbe bele a kolbással, hurkával tele tepsiket?” Ugyanis nagyon furcsa volt számomra,

hogy ez, alul egyetlen nyílással van ellátva – pedig háromszor is körbejártam és nem találtam többet –, míg a tetején félig nyitott volt. Pistát különösebben nem rázta meg a felfedezésem, mivel ő inkább a húsfeldolgozó szakmában járatos, s nem a kemencéiparban, valamint inkább a közlegő birkafőzés technológiai sorrendjével volt gondolatban elfoglalva. Meggyőződésem volt, hogy az alsó nyíláson eltűzelik a fát, és annak parázsára helyezik a tepsit. Furcsállottam is ezt a megoldást, de hát annyi újdonsággal találkozok nap nap után az ember. Két tepsi ugyanis nem férne el egymás mellett. Anno otthon is volt kemencénk és volt némi gyakorlatom az elégetett – tehenek által

lecsupaszított kukoricaszár – magyarul *ízik* hamujának kihordásában. Máiig nem felejttem az ott használt eszközök neveit, úgy mint *szívanó, sütőlapát, pizskafa*. Ez utóbbi átvitt értelemben jelenthet anorexiás zavarokkal reménytelen kimenetelű harcot folytató hölgyet is, de amikor én még kis srác voltam, ilyen kifejezések még nem forogtak közszájon a Kujtkón. Pizskafa és kész, ebből értett a férfiember. Időközben megérkezett Bordás Misi is, akinek előadtam gondomat. Ember! – szölt be nekem, pedig ez a kunsági nyelvjárásban nem jelent sértést, mégis kiéreztem a hangjából némi rosszállást. Ez nem „olyan” kemence, amibe belebújik kis Bence, hanem agyagedények kiégetésére szolgáló építmény – világosított fel. Úgy, mint például köcsög? – kérdeztem vissza, hogy biztos legyek a dolgomban. Úgy! – nyugtatott meg. Éreztem, hogy belül valamilyen súlyos lelki sérülést élek át, öntöttem is rögtön magamnak a belsőleg használatos folyékony sebtapasznak már többször bevált kisüstiből. Ismét megbizonyosodtam arról, hogy már soha nem fogok azon emberek közé tartozni – hú de sokat ismerek pedig! – akik mindenhez értenek.

A délután gyorsan eltelt, sikerült összefoltoznom sértett büszkeségemet, anélkül, hogy azt az alkoholszonda kimutatta volna. Már szinte hagyománnyá vált az utóbbi években, hogy a Hagyományörző Bál napján ránk zúdul az addig le nem esett hó, most azonban inkább a köd vált uralkodóvá, ami a látási viszonyokat jellemzően befolyásolta. Nem úgy a bálteremben! A szerényen csak Kiskakat néptánc együttesnek elkeresztelt formáció parádés előadást mutatott be, szerintem ezentúl nyugodtan használhatják a Nagykat elnevezést! Csúpan azért nincs fotóm róluk, mert tánc közben folyton elmozdultak...

A vacsora rendben lezajlott, egyetlen momentum sem emlékeztetett a moziban futó „Éhezők viadala” filmpozsban látottakra. Köszönhető ez a mesterszakácsainknak: Szabóné Etának, Tűriné Etusnak, és Pappné

Erzsikének a töltött káposztafőző szekciónak, valamint Bordás Misinek és Bodnár Pitykének a birkafőző frakciónak.

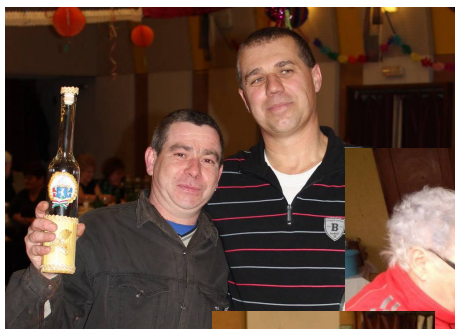
A vacsora után Tatai Tibor karnagy úr a hurokba vágott volna, ha nem szintetizátor lenne a hangszere, de ez a zeneszerszám is kicsalagatta a népet a táncparkettre, mint az est folyamán oly sokszor. Kiszáradt torkok, fáradni tetsző táncos lábak esélyt kaptak a túlélésre, mert következett a tombolahúzás. Ezt követte a hagyományörző viseletek, öltözetek díjazása. Elegáns és kellemes megjelenésem ellenére már nem foglalkoztat a gondolat, hogy egyszer talán én is díjazott leszek, azt viszont el kell ismernem, hogy nem szégyen a „futottak még” kategóriába tartozni az olyan jó megjelenésű férfítársak mellett, mint Tóth Imre, Kovács „Gombóc” Tibor és Szentpéteri István. A hölgyek között sem lehetett volna több esélyem, mert Szilágyiné Magdikával és Kotora Annával szemben is esélytelen lettem volna. Gyógyír viszont számomra, hogy Kitti és Ivett nevű unokám begyűjtötte az első két helyezést. Hogy oszlassam az előre történt lezsirozás gyanúját, vagy a hazai pálya lejtésére utaló sokat sejtető megjegyzéseket, kategóriájukban ők ketten indultak csupán. Velük kapcsolatban azonban kissé aggódom, mert a két kis fruska főnökei – Kriszti és Erzsi néni – az óvodában és bölcsődében most megtudhatták, hogy nyilvános helyen mutatkoztak éjszaka tizenegykor! Emlékeimben rossz élményként kísért az a többször ismétlődő eset, mikor gimnazistaként este nyolc óraker számunkra kijárási tilalom kezdődött, és még az egyetlen olyan helyre – mozi – sem mehettünk be, ahol a tudást mérték ki számunkra szel-

lesvásznon, nem pedig a korszósöröket a kocsmában. Emlékszem, az ügyeletes tanár néhány lelkes szülői munkaközösségi tag jelenlétében a jegyszedő néni mellé állt, torlaszként tornyosulva a gimisek túlaradó tudásomjára előtt. Híradó után aztán elmentek, mi meg be – az Étterem felőli

kisajtón. Ma már ilyen atrocitás mozi hiányában sem érheti a művelődés után áhítózó ifjúságot. Bizony, bizony a sokkal később híressé vált amerikai – nem is lehetne más nemzetiségű! – John J. Rambo túlélő- és szabaduló szuperhős tanulhatott volna tőlünk ezt-azt veszélyelkerülési technikákból.

Köszönetet mondunk mindazoknak, kik anyagi, tárgyi támogatással, vagy akárcsak belépőjegyük megvételével, valamint tombola vásárlásával is hozzájárultak rendezvényünk sikeréhez, amelynek révén befejezhetjük ez évben a Kunkapitányház közel száz méteres hátsó kerítése utolsó 15 méteres szakaszának megépítését, továbbá elutazhatunk aratóinkkal, népdalköröseinkkel és szimpatizánsainkkal Kiskunfélegyházára a XII. Hármaskerületi Kézi Aratóversenyre.

Simai János

KUNHEGYESI HÍRADÓ

a Kunhegyesi Városi Önkormányzat és
Polgármesteri Hivatal lapja
Az interneten is olvasható: www.kunhegyes.hu

Felelős kiadó: Barta Ferenc aljegyző
Szerkesztőség: 5340 Kunhegyes, Szabadság tér 7.
☎ 59-530-030 E-mail: hirado@kunhegyes.hu
ISSN: 08653054

Nyomdai munkák: Rózsa és Társa BT. Kunhegyes